

Guanyadora categoria: Tema lliure amb les dones com a protagonistes

Sílvia Vall i Llobet, Riera Bonet de Molins de Rei

Mama, em vaig oblidar dir-te t'estimo. Petit homenatge a la meva mare Agnès, àvia, mare, esposa i amiga, en dates molt especials, quan fa 5 anys que vas marxar. Agraeixo a la família, amics i persones que han format part de la vida de l'Agnès, que estan en el cor de tots nosaltres i que algun dia formaran part dels estels de l'univers. Sempre penses que tens temps de dir-li a la persona estimada que l'estimes, però ho deixes per a un altre moment i se n'oblida. A mi em costa molt dir t'estimo tot i que els dies especials faig regals, poemes, detalls... Dieu sovint t'estimo a les persones estimades, no saps quan marxaran.

A la mare, la meva estrella

Perseguint una estrella
he arribat fins aquí
i encara que és llarg el camí
el seguiré fins a la fi.

Quan sentis por
i no puguis seguir
la seva llum és el teu destí
i avui brilla per tu.

Mare, tantes coses voldria dir-te
que guardo en el meu cor,
però ja no estàs amb mi,
aquest és el meu dolor.

Enyoro les teves mans,
sempre les recordaré
quan tu m'acariciaves
la carona i els cabells.

I quan jo t'agafava les mans,
eren petites i amb les puntes
dels dits rodons, en feien gràcia,
doncs les meves mans són petites
i amb les puntes dels dits quadrats.

Quan més et necessitava
te'n vas anar al cel,
dos àngels cuiden de tu,
tan rossos com la mel.

I també cuiden de tu
els teus pares: el Domingo
i la Magdalena, la teva germana
Francisca i més dels teus i meus.

Aquell que tingui la mare
que la cuidi amb molt d'amor
que mai senti la tristesa
que en aquest moment sento jo.

Guanyadora categoria: Records de la infantesa

Zhora el Azzouzi

Vilaroja de Girona

Vaig néixer el 1970 en un petit poble de Marroc, anomenat Xafxaun.

Els meus records d'infància no són gaire alegres, ja que quan tenia poc més d'un mes de vida el meu pare va morir. Davant d'aquella situació, els meus avis materns volien que la meva mare es tornés a casar amb un altre noi del poble, perquè no es quedés sola, però ella no volia. Així que la meva mare va ser molt valenta, i va decidir marxar amb el meu germà i jo lluny del poble, a la gran ciutat.

En aquella època la meva mare se sentia molt sola, perquè havia hagut d'anar a viure lluny de tota la seva família i de la gent que l'estimava. Va trobar feina, però cada dia que anava a treballar ens havia de deixar al meu germà i a mi sols a casa. No tenia ningú que li pogués donar un cop de mà.

Durant la meva infància passava moltes estones sola, només amb el meu germà, per això sempre vaig sentir que em faltava afecte i amor.

No va ser fins als 16 anys, quan vaig conèixer a qui seria el meu marit, que no em vaig sentir estimada i protegida. Ell és més gran que jo, i em va donar tot l'amor i estima que llavors jo necessitava, em va ajudar a perdre la por a allò que més temia a la vida: perdre a la meva mare quan encara necessitava el seu amor.

Guanyadora categoria: Les dones i els seus rols a la societat

Saturnina Torres Pérez

Pius XII de Lleida

Des que vaig casar-me, el rol de la dona a la societat ha canviat molt. En aquella època, aproximadament els anys setanta, les dones es dedicaven a treballar sense drets, a qualsevol preu i a més es feien càrrec de la llar i la família. Mentre que l'home era l'encarregat de fer vida social i laboral fora de casa.

Personalment, vaig passar de viure a la llar familiar amb un tipus de família extensa, a que un militar demanés permís per escrit al meu pare per casar-se amb mi, amb 22 anys. En aquells temps, s'havia de demanar permís per a tot al pare fins als 25 anys: per treure't el carnet de conduir, per treballar (els contractes de treball els havia de firmar el pare), per casar-se..., mentre que la mare no tenia cap autoritat. Les grans i totes les decisions a la família, les prenia l'home.

Quan em vaig casar, el meu marit va passar a ser l'autoritat de casa. Vaig haver d'adaptar-me a ell i anar a viure als pavellons militars on ell estava destinat, on havies de seguir unes normes molt estrictes: anar vestida d'una determinada manera, no podies sortir del recinte, etc.

Gràcies al fet que la societat i la mentalitat dels ciutadans va evolucionar, em vaig divorciar, vaig treballar, vaig criar els meus fills perquè fossin independents i avui en dia puc dir que soc una persona independent i molt feliç: faig allò que vull sense necessitat de tenir un home al costat. Gràcies a tot allò que he viscut, soc el que soc.

Al segle XXI les dones hem avançat molt a la societat, però encara ens queda molta feina per fer, per igualar-nos als homes. En el sector del treball les dones cobren un vint per cent menys que els homes, amb la mateixa capacitat intel·lectual o més que ells. Pel que fa al sector familiar, les dones a més de treballar i ser independents, ens hem de fer càrrec de la família i de la llar, mentre que als homes encara els hi costa participar i involucrar-se, moltes vegades, tot i que col·laboren.